

Кокошарска махала – Сл., СЗ, стара българска махала в Сливен с турско име *Таукчи махле*.

Кокошина – Сб., неуст., от рум. вл., 1883 г.

Кокс – Тв., СИ, каменовъглена мина, закрыта.

Кокъм чайр баш – Зап., неуст., от рум. вл. за ниви, 1882 г.

Кокъра – Ст.с., Ю 2, вж. *Кокърчов дол*.

Колака – 1. Глф., СИ 1,3, част от стар път за с. Самуилово, който завива и заобикаля ниви с вид на ухо, от тур. *kulak* ‘ухо’; 2. Пан., С, пасище в близост да р. Тунджа, с извита форма като ухо.

колиба – в местното тълкуване: ‘примитивна постройка, изградена от леки подръчни материали – пръти, вършини, шума и др., обикновено във от населеното място’. – Гиндева ~, Дядованова ~, Койова ~, Пенюва ~, Рандева ~.

Колиба ери – Гав.

Колибата – Бл., от запис, 1984 г., неуст.

Колибенски дол – Ич., СИ 3,5, планински дол и рекичка, десен приток на р. *Луда Камчия*.

колиби – мн.ч. на *колиба*. – Арнаушки ~, Балездрови ~, Войнишки ~, Вълканови ~, Кюви ~, Сребските ~, Цигански ~, Хайдущките ~.

Колибите – 1. Ич., СИ 4, някогашно временно заселище на ичеренци при бягство от чумата; 2. Глш., С 1; 3. Б., ЮЗ 0,5, равно планинско място, на което е имало колиби, по-късно ниви.

Кюлишница – 1. М.Ч., СИ 5; 2. Сл., СЗ 4,5; 3. Чин., СИ, река, ляв приток на *Асеновска река*.

Коллү кай – Ст.с.

Кюловската нива – Ор., Ю 2, нива, по ФИ.

Колуните – Рак., Ю, два планински гористи рида: *Големи* и *Малки Колуни*.

Кюльопърлев кладенец – Реч., в селото.

Кюлюва азмак – Зап.

Кюлювата чешма – Гл., Ю 0,1 (ДАД).

Коля бурюн – 1. Ж.б., ЮИ 3,5; 2. Г.Ч, СЗ, планински рид, използван и за пасище.

Комаря – Ж.в., ЮЗ 3, обраб. земя на десния бряг на р. Тунджа, според местно предание тук е било някогашното село *Комарево*. В миналото – място с много *комари*.

Кюмбалката – Из., неуст., от емл. рег.

Кюйните – Сл., С 5, отвесни скали, наподобяващи *кюин* – метафорично.

Кюиня – Ич., С 5, стръмен, почти отвесен склон.

Кюлүка – 1. Кер., неуст., от запис, 1984 г.; 2. Ник., СИ 2,5; 3. Пан., ЮЗ 1, обраб. земя с предимно пясъчлива почва, от т. *kut* ‘пясък’ с наставка за множество.

Кюмсаля – 1. Гер., ЮИ 1,8; 2. Глф., СИ 2, пясъчливи почви, ниви и ливади, от тур. *kumsal* ‘пясъчен’.